

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. C. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 29 kwietnia 2010 r., sygn. akt I C (...), wydanego w sprawie z powództwa Miasta W.

przeciwko S. B., M. P. i W. N.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 listopada 2010 r., zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 kwietnia 2010 r., sygn. akt I C (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy wydał w dniu 12 maja 2008 r. wyrok zaoczny, którym – w sprawie z powództwa Miasta W. – nakazał pozwanym W. N., S. B. i M. P. opróżnić z rzeczy reprezentujących ich prawa, opuścić i wydać powodowi lokal mieszkalny położony w W. przy ul. C. oraz ustalił, że pozwanym nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. Wyrok zaoczny został uznany za doręczony prawidłowo i nie zaskarżony w terminie.

W dniu 22 kwietnia 2010 r. skargę na niezgodność tego wyroku z prawem wniosła M. C., która wyjaśniła, że jest wnuczką W. N., zmarłego przed wydaniem wyroku zaocznego i wyrok ten kwestionuje, ponieważ został wydany przeciwko osobie nie mającej zdolności prawnej, zdolności sądowej ani zdolności do czynności prawnych.

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2010 r. odrzucił powyższą skargę, uznając, że M. C. nie ma interesu prawnego do wystąpienia w tej sprawie, a ponadto wskazał, że wyrok zaoczny nie został wydany z naruszeniem przepisów, skoro sąd dysponował prawidłowym potwierdzeniem doręczenia W. N. odpisu pozwu i zawiadomienia o rozprawie, nie miał natomiast wiedzy o jego późniejszej śmierci. W uzasadnieniu Sąd Rejonowy stwierdził, że skarga powinna ulec oddaleniu.

W zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu skargi skarżąca wniosła o jego uchylenie i przyjęcie tej skargi do rozpoznania. Zarzuciła naruszenie art. 424⁶ § 2 i 3 k.p.c. poprzez przekroczenie zakresu formalnej kontroli skargi i wydanie merytorycznego orzeczenia w sprawie, co miało wpływ na pozbawienie skarżącej obrony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie (art. 424⁶ § 1 k.p.c.). Ponieważ jednak organem wyłącznie właściwym do rozpatrzenia skargi jest Sąd Najwyższy (art. 424^{7,12} k.p.c.), obowiązki sądu, do którego skarga została wniesiona wyznaczają szczególne przepisy - art. 424⁶ § 2 i 3 k.p.c. oraz art. 424⁷ k.p.c. W sądzie tym przewodniczący bada jedynie, czy skarga została opłacona, czy zachowane zostały wymagania przewidziane w art. 87¹ k.p.c. oraz czy skarga spełnia warunki formalne określone w art. 424⁵ § 2 k.p.c. W razie stwierdzenia niezachowania tych ostatnich (tj. niezachowania wymagań stawianych pismu procesowemu lub niedołączenia odpisów skargi) przewodniczący wzywa o poprawienie lub uzupełnienie skargi. Wniesienie skargi nieopłaconej, sporządzonej z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz nieuzupełnienie w wyznaczonym terminie braków dotyczących warunków formalnych skargi obliguje sąd, do którego skarga wpłynęła, do jej odrzucenia (art. 424⁶ § 3 k.p.c.).

Tak określony, ograniczony zakres kontroli skargi, wyłącza możliwość badania przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, uprawnień strony do wniesienia skargi, a tym bardziej ocenę merytorycznej zasadności tego środka prawnego. Sąd, do którego skarga została wniesiona nie może odrzucić jej z innych przyczyn niż określone w art. 424⁶ § 3 k.p.c. Ocena prawidłowości i dopuszczalności skargi w innych aspektach niż wskazane w tym przepisie (oraz kontrola prawidłowości wykonania przez sąd, który

wydał zaskarżonego orzeczenie obowiązków z art. 424⁶ k.p.c.) pozostawiona została wyłącznie Sądowi Najwyższemu (art. 424⁸ k.p.c. – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZ 49/05, OSNC 2005/10/180, uwzględniające poprzedni stan prawny, lecz co do przyjętych zasad wykładni zachowujące aktualność).

W konsekwencji przyjąć należy, że Sąd Rejonowy nie był uprawniony do odrzucenia skargi z powodu stwierdzenia braku interesu prawnego po stronie skarżącej, ani z powodu przekonania o braku uzasadnionych podstaw skargi. Z tych przyczyn zaskarżone postanowienie należało uchylić na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., stosowanym odpowiednio (por. cytowane postanowienie z 17 czerwca 2005 r.).